

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 906

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 29 octombrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 31 din 23 ianuarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său	2–8
Decizia nr. 470 din 12 iulie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	9–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
299. — Ordin al președintelui Agenției Naționale Anti-Doping privind aprobarea Listei interzise pentru anul 2019.....	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 31**

din 23 ianuarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 20 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 14.359/233/2016, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.706D/2017.

8. Prin Încheierea din 28 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 16.020/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.824D/2017.

9. Prin sentințele civile nr. 12.862 din 31 octombrie 2016 și nr. 14.365 din 5 decembrie 2016, pronunțate în Dosarul nr. 15.766/300/2016 și în Dosarul nr. 20.225/300/2016, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 7, art. 10 și ale art. 11, și, respectiv, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.836D/2017 și nr. 1.847D/2017.

10. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. din București, S.C. Credit Europe Bank N.V. Amsterdam și de Societatea Alpha Bank — S.A. din București în cauze în care s-au formulat, de către autoarele excepțiilor, contestații privind neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii dării în plată.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că legea dării în plată nu este corelată cu prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă și nici cu măsurile legislative ce reglementează supra-îndatorarea persoanelor fizice, cum ar fi, spre exemplu, Legea nr. 151/2015.** Se mai susține că Legea nr. 77/2016 nu respectă principiul neretroactivității legii și nici dreptul de proprietate al creditorilor. De asemenea, legea criticată plasează creditorii diligenți, care și-au garantat creanța cu o ipotecă în dezavantaj față de creditorii chirografari mai puțin diligenți, încălcând astfel principiul constituțional al egalității și interdicția de discriminare.

12. Se mai arată că Legea nr. 77/2016 restrânge dreptul de proprietate și libertatea contractuală a creditorilor fără ca niciuna dintre justificările/premisele cuprinse la art. 53 din Constituție să existe. Totodată, legea dării în plată nu respectă principiul proporționalității și lasă loc hazardului moral al debitorului, în sensul în care legea permite modificarea discreționară a prețului contractului de către debitor și constituie un stimulent pentru ca debitorii să nu își execute obligațiile contractuale de plată a

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank (România) — S.A. din București în Dosarul nr. 14.359/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.706D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 1.824D/2017, nr. 1.836D/2017 și nr. 1.847D/2017, având ca obiect excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 și, respectiv, a dispozițiilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 7, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016, excepții ridicate de Societatea Alpha Bank — S.A. din București, în Dosarul nr. 15.766/300/2016 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și, respectiv, de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. din București, în Dosarul nr. 20.225/300/2016 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.824D/2017, nr. 1.836D/2017 și nr. 1.847D/2017 la Dosarul nr. 1.706D/2017, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 și Decizia nr. 701 din 7 noiembrie 2017.

datoriilor. Măsura impusă de Legea nr. 77/2016 ar fi fost proporțională dacă legiuitorul ar fi corelat-o cu prevederile Legii nr. 151/2015 și dacă ar fi fost limitată la cazurile sociale care să justifice ingerința excepțională a legiuitorului în contract. De altfel, domeniul extins de aplicare a legii și condițiile de admisibilitate a cererii de dare în plată vin în contradicție cu propria *expunere de motive* a legii. Astfel, prevederile art. 3 și 4 din Legea nr. 77/2016 sunt neconstituționale în măsura în care nu limitează exercitarea dreptului de dare în plată la situații de imposibilitate fortuită de executare și criză a contractului. Pentru ca legea să aibă un caracter social, trebuie stabilite criteriile de eligibilitate și termenii specifici în care mecanismul prevăzut să poată fi aplicat.

13. **Judecătoria Galați — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.706D/2017, apreciază că prevederile criticate sunt constituționale.

14. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.824D/2017, apreciază că prevederile criticate sunt constituționale.

15. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă**, în dosarele nr. 1.836D/2017 și nr. 1.847D/2017, consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul Curții nr. 1.836D/2017, apreciază că, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, precum și excepția de neconstituționalitate ce vizează prevederile art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 sunt inadmisibile, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții ale Legii nr. 77/2016 este neîntemeiată.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Având în vedere natura criticilor de neconstituționalitate formulate, precum și faptul că, în dosarele antereferte, contractele de credit au fost încheiate sub imperiul Codului civil din 1864, Curtea va reține drept obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016, precum și legea în ansamblul său. Prevederile legale criticate, punctual, au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „*Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori.*”;

— Art. 3: „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.*”;

— Art. 4: „(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.

(2) În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.”;

— Art. 6: „(1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanțiilor personali sau ipotecari.

(2) În situația admiterii definitive a contestației prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât și împotriva altor garanții personali sau ipotecari.

(3) Demersurile prevăzute la art. 5 și art. 7—9 pot fi întreprinse și de codebitori, precum și de garanții personali sau ipotecari ai consumatorului principal, cu acordul acestuia sau al succesivilor săi.

(4) Acțiunea în regres împotriva debitorului principal va putea fi formulată numai după stingerea integrală a datoriei izvorând din contractul de credit, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.”;

— Art. 7: „(1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.

(2) Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.

(3) Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.

(4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(5) În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.

(6) În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul

public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înregistrării, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.”;

— Art. 8: „(1) În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor.

(2) Cererea se judecă cu celeritate, cu citirea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul.

(3) Până la soluționarea definitivă a cererii prevăzute la alin. (1) se menține suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(4) Acțiunea prevăzută de prezentul articol este scutită de plata taxei judiciare de timbru.

(5) Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datorii izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.”;

— Art. 10: „(1) La momentul încheierii contractului translativ de proprietate, respectiv de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive, potrivit prevederilor art. 8 sau, după caz, ale art. 9, va fi stinsă orice datorie a debitorului față de creditor, acesta din urmă neputând solicita sume de bani suplimentare.

(2) De dispozițiile prezentului articol beneficiază și codebitorul sau fideiuserul care a garantat obligația debitorului principal.”;

— Art. 11: „ În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.”

21. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 15 alin. (2) care prevede principiul neretroactivității, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 24 — Dreptul la apărare, art. 44 — Dreptul de proprietate privată, art. 45 — Libertatea economică, art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 76 alin. (1) coroborat cu art. 73 alin. (3) lit. m) referitor la regimul juridic al proprietății, art. 135 — Economia și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în prezentele cauze, în ceea ce privește o parte dintre prevederile legale criticate din Legea nr. 77/2016, nu sunt respectate condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei[...]”, precum și din prevederile art. 29 alin. (3) din aceeași lege, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Astfel, Curtea reține ca element comun situației de fapt din cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat instanța de contencios constituțional în prezentele dosare, că toate contractele de credit au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod Civil, respectiv 1 octombrie 2011. Autorii excepției au invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016,

fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv ipoteza care vizează aplicabilitatea noului Cod civil [„Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare”] și ipoteza care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016.

23. De asemenea, faptul că toate contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil este relevant și în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestui articol, prevederile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare. Așa fiind, Curtea va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

24. Totodată, având în vedere faptul că niciunul dintre consumatorii care sunt parte la contractele de credit nu a fost supus executării silite a imobilului ipotecat, Curtea constată că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 nu au legătură cu soluționarea cauzelor în care au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate conexe în prezentul dosar și, prin urmare, va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a acestora.

25. În continuare, Curtea reține că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, s-a constatat că prevederile art. 11 teza întâi, raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească are posibilitatea și obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor imprevizunii pentru fiecare contract de credit în parte. Curtea a mai reținut că, în cazul în care instanța judecătorească nu ar avea posibilitatea să verifice îndeplinirea condițiilor imprevizunii, aceste prevederi de lege ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) — în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. Totodată, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, paragraful 122, Curtea a constatat că sintagma „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională.

26. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Prin urmare, ținând cont și de faptul că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, a fost publicată ulterior sesizării instanței constituționale în prezentele cauze, Curtea va respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credit.

27. În continuare, Curtea va examina pretinsa contrarietate dintre, pe de o parte, principiile și dispozițiile constituționale invocate în susținerea prezentei excepții de neconstituționalitate și, pe de altă parte, celelalte dispoziții ale Legii nr. 77/2016 criticate.

28. Curtea reține că prevederile criticate din Legea nr. 77/2016 au mai format, în repetate rânduri, obiect al

controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, deciziile nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, nr. 15 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 7 aprilie 2017, nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017, nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, nr. 94 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 4 august 2017, nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, nr. 238 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 11 august 2017, nr. 240 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 29 mai 2017, nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, nr. 358 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 3 octombrie 2017, nr. 359 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 1 noiembrie 2017, nr. 367 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 17 iulie 2017 și nr. 391 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 31 octombrie 2017.

29. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la Legea nr. 77/2016 în ansamblul său, Curtea reține că, în paragrafele 107—108 ale Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, a constatat că autoarele excepției de neconstituționalitate susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât Legea nr. 77/2016 a fost adoptată ca o lege ordinară. Or, în condițiile în care se instituie un regim derogatoriu de la regimul general al proprietății [care este reglementat, potrivit art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, prin lege organică], această derogare trebuie operată tot printr-o lege organică. În acest context, se menționează, cu titlu de exemplu, art. 8 alin. (1) din lege prin care se reglementează posibilitatea pentru instanța de judecată de a obliga creditorul să devină titular al dreptului de proprietate asupra imobilului. Așadar, critica de neconstituționalitate formulată de autoarele excepției de neconstituționalitate se raportează la problema reglementării printr-o lege ordinară, cum este Legea nr. 77/2016 a unor situații care vizează aspecte importante legate de dreptul de proprietate (precum transmiterea forțată a unui imobil în patrimoniul creditorului).

30. De asemenea, Curtea a reținut că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice care nu se referă la regimul general al proprietății, în sensul că vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are drept efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România, și nu orice transfer al dreptului de proprietate ca urmare a aplicării unor instituții de drept civil. În concordanță cu jurisprudența sa (Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992), Curtea constată că regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința, dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat. Regimul proprietății și al dreptului de proprietate, și încă la nivel general, reprezintă o realitate juridică care guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă

realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe. De altfel, legiuitorul a mai adoptat reglementări care au un impact asupra dreptului de proprietate prin intermediul unor legi ordinare, cum ar fi Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015) care în art. 348 reglementează confiscările dispuse potrivit legii. Prin urmare, Curtea constată că această critică de neconstituționalitate extrinsecă este neîntemeiată.

31. În continuare, Curtea observă că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, a reținut că dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 nu încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 45 privind libertatea economică, art. 73 alin. (3) lit. m) privind adoptarea legilor organice, art. 135 privind economia, art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, iar, cu privire la dispozițiile art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană din Constituție, a constatat că nu au incidență în cauză (paragraful 130). Autoarele excepției de neconstituționalitate repun în discuție conformitatea dispozițiilor criticate din Legea nr. 77/2016 cu o parte dintre aceste texte constituționale.

32. În urma examinării criticilor formulate de autoarele excepției din perspectiva acestor dispoziții constituționale, Curtea constată că atât considerentele, cât și soluția reținute în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 sunt aplicabile *mutatis mutandis* în prezenta cauză.

33. În jurisprudența sa în această materie, referitor la critica privind încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că „Indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează” (paragraful 115).

34. Cu privire la critica raportată la art. 16 din Constituție referitor la principiul egalității, pe lângă cele reținute de Curte în paragraful 112 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, prin care a constatat conformitatea cu acest standard constituțional a prevederilor criticate, Curtea reține și faptul că, în Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017 (paragraful 64), a reiterat jurisprudența sa constantă potrivit căreia noțiunea fundamentală de *egalitate în fața legii* nu presupune că stabilirea unui tratament juridic diferențiat unor situații distincte este discriminatorie. Dimpotrivă, în acest fel se asigură deplina respectare a acestui principiu constituțional fundamental. Astfel, în Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005, Curtea a precizat că „Egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat”. Curtea a mai reținut, în aceeași decizie, că deosebirile obiective dintre categoria *profesioniștilor* și cea a *consumatorilor* sunt suficient de relevante și semnificative încât să justifice opțiunea legiuitorului de a le aplica un regim juridic distinct.

35. În justificarea respingerii criticii, formulate inclusiv din perspectiva art. 21 alin. (3) din Constituție, care viza prevederile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea a reținut, în paragraful 127 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, că acestea, cu precizările aduse de instanța de contencios constituțional raportate la aplicarea teoriei impreviziunii, nu reprezintă o ingerință în realizarea actului de justiție sau a dreptului la un proces echitabil, ci o aplicare justă, în spiritul bunei-credințe și a echității, a teoriei impreviziunii în faza executării silite. De asemenea, în paragraful 116 al deciziei precitate, Curtea a reținut că instituția impreviziunii aplicabilă *ope legis*, pentru toate contractele încheiate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, nu poate fi recunoscută, fiind în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

36. Aceste considerente ale Curții, referitoare la art. 21 alin. (3), își păstrează relevanța *mutatis mutandis* și în respingerea criticilor ridicate în prezenta cauză, cu atât mai mult cu cât, în prezentele excepții, singurul text criticat, din perspectiva art. 21 și art. 24 din Constituție, este art. 7 din Legea nr. 77/2016, a cărui constituționalitate a fost constatată, numai sub rezervă interpretativă, în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

37. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva pretensei încălcări a art. 44 din Constituție privind dreptul de proprietate privată, în paragraful 128 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, paragraful 19), a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. În aceste condiții, Curtea a reținut că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție; însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). Dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/încetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate.

38. De asemenea, cu referire la prevederile art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, în Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, Curtea a reținut că, prin reglementarea procedurii dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare.

39. În acest context, Curtea reține că suspendarea antemenționată se aplică atât în situația în care creditorul obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație. Astfel, în lipsa formulării contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din lege, notificarea transmisă creditorului rămâne definitivă, în sensul că ambele părți acceptă faptul că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate, în condițiile intervenirii impreviziunii, părțile având posibilitatea de a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din lege. De abia după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului un instrument juridic, prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca, pe această perioadă, contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că este una preprocesuală, de negociere între părți, în care sunt cercetate posibilitățile de continuare a executării contractului de credit, prin adaptarea acestuia la noile condiții socioeconomice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolutorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinește, pe toată perioada în care curge termenul de formulare a contestației și a judecății, până la soluționarea definitivă a contestației, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexă acesteia.

40. În acest context, Curtea constată că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată.

41. Din cele de mai sus, Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, constată că acestea reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte în vederea

reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă, intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie evaluată prin prisma testului de proporționalitate dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013) în condițiile în care drepturile relative, distinct de aplicarea art. 53 din Constituție, cunosc limitări implicit admise rezultate atât din evoluția și confruntarea acestora în timp (cu privire la caracterul evolutiv al conceptelor constituționale, a se vedea Decizia nr. 498 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 28 iunie 2012, și Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015), cât și din perspectiva titularilor lor.

42. Raportat la cauza de față, Curtea constată că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 24), intervenția statului operată prin textele de lege criticate urmărește un scop legitim, respectiv protecția consumatorului prin evitarea punerii acestuia în situația de a plăti sume de bani corespunzătoare contractului de credit în condițiile în care se invocă impreviziunea întemeiată pe art. 969 și 970 din Codul civil din 1864. Așadar, scopul legitim urmărit se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului prin înlăturarea pericolului ruinei sale iminente.

43. În continuare, Curtea urmează să analizeze dacă măsura criticată este adecvată, necesară și dacă respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele individuale. În acest sens, Curtea reține că, în mod abstract, suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat.

44. De asemenea, Curtea constată că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului — de credit în cazul de față — intervine un aspect care ține de impreviziune. Curtea observă că, din întreg arsenalul de măsuri pe care legiuitorul le avea la îndemână, a apelat la suspendarea temporară a plăților rezultate din contractul de credit, măsură ce trebuie calificată ca având un grad de intruziune moderat asupra dreptului de proprietate al creditorului, aspect dedus atât prin natura sa juridică de măsură vremelnică/provizorie, cât și din posibilitatea creditorului de a-și vedea executată creanța întru totul, în măsura în care instanța judecătorească admite contestația formulată. Desigur, astfel cum s-a precizat, această opțiune a legiuitorului nu este cea mai puțin intruzivă, ipoteză în care legiuitorul ar fi trebuit să lase instanței judecătorești competența de a decide ea însăși, eventual, prin procedura ordonanței președințiale sau suspendarea executării silite, după caz, dacă se impune măsura suspendării în mod temporar a plății sumelor

de bani aferente contractului de credit. Totuși, Curtea constată că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socioeconomice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist-consumator în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract, până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauză, care tranșează problema litigioasă dintre părți.

45. În continuare, Curtea reține că măsura criticată configurează un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare, în sensul că pune în balanță, pe de o parte, protecția imediată și nemijlocită a consumatorilor, așadar, a unei largi sfere de persoane care, deși situate într-un raport de egalitate juridică, formală cu profesioniștii, totuși, sub aspectul puterii lor economice, apreciate în mod individual, se află într-o evidentă relație de inferioritate, și, pe de altă parte, interesul profesioniștilor de a-și vedea executate sumele de bani rezultate din contractele de credit. Intervenind în acest domeniu sensibil, legiuitorul, în marja sa de apreciere, derivată din prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, a reglementat această măsură într-un domeniu limitat (contract de credit) și în condiții restrictive (condiții de admisibilitate în marja impreviziunii), protejând, cu efect imediat și provizoriu, persoanele expuse acestui risc major intervenit în executarea contractului, risc calificat de Curtea Constituțională ca fiind unul supraadăugat. Ar fi fost contrastant cu însăși noțiunea de impreviziune ca, pe perioada în care notificarea de dare în plată este depusă, debitorul de bună-credință al obligației să fie ținut să plătească, în continuare, sume nominale de bani care, sub aspectul cuantumului lor, aduc în discuție impreviziunea, întrucât Curtea, în analiza sa, pleacă de la premisa axiomatică a art. 57 din Constituție. În aceste condiții, nu este de admis ca o realitate juridică, formală, rezultată din contractul de credit să prevaleze asupra regulilor de echitate și bună-credință care guvernează materia contractelor civile.

46. De asemenea, Curtea reține că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

47. În consecință, având în vedere cele anterior expuse, Curtea constată că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private.

48. Totodată, Curtea reține că dispozițiile Legii nr. 77/2016, în interpretarea obligatorie dată acestora prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, permit menținerea suspendării plăților către creditorii numai în măsura în care, în cazul fiecărui contract de credit în parte, sunt îndeplinite criteriile obiective, respectiv condițiile existenței impreviziunii, și care vor fi evaluate în condiții de independență și imparțialitate de către instanțele de judecată. În acest fel, creditorii beneficiază de suficiente garanții că dreptul lor de proprietate nu poate fi atins, în substanța sa, prin

reglementarea, în favoarea debitorilor, a prerogativei prevăzute de art. 5 alin. (1), coroborat cu art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016.

49. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva art. 45, art. 135 și 136 din Constituție, Curtea a reținut, de asemenea, în Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017 [paragraful 65], că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie — în condițiile legii — legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cel al liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, că „principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor”.

50. În plus, prin Decizia nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, Curtea a constatat că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a

executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Mai mult, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

51. Cu privire la criticile formulate din perspectiva prevederilor art. 53 din Constituție, Curtea reține, pentru identitate cu rațiunea avută în vedere în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că acestea nu au incidență în soluționarea excepției de neconstituționalitate (paragraful 130).

52. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

53. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi, cu privire la celelalte dispoziții legale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza întâi, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din același act normativ, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank (România) — S.A. din București în Dosarul nr. 14.359/233/2016 al Judecătorei Galați — Secția civilă, de Societatea Credit Europe Bank N.V. Amsterdam în Dosarul nr. 16.020/245/2016 al Judecătorei Iași — Secția civilă, de Societatea Alpha Bank România — S.A. din București, în Dosarul nr. 15.766/300/2016 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă și de Credit Europe Bank (România) — S.A. din București în Dosarul nr. 20.225/300/2016 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, raportate la prevederile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5) și (6) și ale art. 8 alin. (1)—(4) din același act normativ, excepție ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești și constată că prevederile art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, raportate la celelalte prevederi ale aceluiași act normativ, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Galați — Secția civilă, Judecătorei Iași — Secția civilă și Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 470

din 12 iulie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Wax Shop Eood din Bulgaria, orașul Ruse, în Dosarul nr. 9.545/63/2015/a1 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 2.636D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 479 din 27 iunie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 35 din 26 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.545/63/2015/a1, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) și art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Wax Shop Eood din Bulgaria, orașul Ruse, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare formulate împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru datorată în vederea judecării apelului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că sintagma „în cazul cererilor sau al acțiunilor introduse în comun de mai multe persoane” din cuprinsul art. 35 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 este neconstituțională în măsura în care impune titularilor unei căi de atac să achite în mod diferențiat taxa de timbru, după cum aceștia înțeleg să declare în comun sau separat calea de atac, cu toate că obiectul procesului este un drept sau o obligație comună sau drepturile ori obligațiile lor au aceeași cauză sau între ele există o strânsă legătură.

6. De asemenea, autoarea excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sub aspectul titularului cererii de reexaminare. În acest sens, arată că sintagma „reclamantul poate face cerere de reexaminare” din cuprinsul art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 este neconstituțională în măsura în care limitează dreptul titularilor unei căi de atac, precum și al celorlalți participanți procesuali de a formula cerere de reexaminare și de a-și exprima punctul de vedere cu privire la modul de stabilire a taxei de timbru. În acest sens autoarea excepției de neconstituționalitate susține că, de vreme ce nu are calitatea de reclamant în cauză, instanța de judecată ar putea aprecia că cererea de reexaminare formulată este inadmisibilă.

7. **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Stabilirea de către legiuitor a unor limite în exercitarea unui drept nu aduce nicio îngrădire dreptului în sine și nici nu impune diferențe de tratament între persoane aflate în situații identice, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept, egalitatea în fața legii fiind asigurată prin stabilirea unui tratament identic pentru persoanele aflate în situații identice.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că, față de critica autoarei excepției de neconstituționalitate, care invocă o eventuală interpretare a instanței de judecată în soluționarea cererii de reexaminare a modului de stabilire a taxei de timbru, textul art. 35 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu este lipsit de claritate, iar eventualele interpretări diferite ale instanțelor de judecată ori contrare prevederilor legale nu pot fi reținute ca o încălcare a normelor constituționale.

10. Cu privire la dispozițiile art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, Guvernul precizează că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. De asemenea, potrivit art. 129 din Constituție „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Invocând jurisprudența Curții Constituționale (deciziile nr. 221 din 12 aprilie 2016, nr. 471 din 23 septembrie 2014 și nr. 696 din 20 octombrie 2015) arată că dispozițiile art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 reprezintă norme de procedură, care reglementează soluționarea cererii de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a taxei judiciare de timbru, soluția legislativă asigurând în mod eficient un raport eficient de proporționalitate între scopul urmărit — stabilirea corectă a taxelor judiciare de timbru — și mijloacele procedurale utilizate. Astfel, prevederile legale criticate sunt în deplin acord

cu normele fundamentale și creează premisele necesare ce permit instanței judecătorești să examineze circumstanțele specifice fiecărui caz și să realizeze un just echilibru între interesele individuale și cele privind administrarea justiției.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 35 alin. (1) și art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut:

— art. 35 alin. (1): *„În cazul cererilor sau al acțiunilor introduse în comun de mai multe persoane, dacă obiectul procesului este un drept ori o obligație comună sau dacă drepturile ori obligațiile lor au aceeași cauză sau dacă între ele există o strânsă legătură, taxa judiciară de timbru se datorează în solidar.”;*

— art. 39 alin. (1): *„Împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, reclamantul poate face cerere de reexaminare, la aceeași instanță, în termen de 3 zile de la data comunicării taxei datorate. Cererea de reexaminare este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.”*

14. În opinia autoarei excepției, prevederile art. 35 alin. (1) și art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 124 alin. (2) privind caracterul unic, imparțial și egal al justiției. De asemenea, se invocă și dispozițiile art. 7 privind egalitatea în fața legii din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în raport de cele ale art. 16 și art. 124 alin. (2) din Constituție, Curtea reiterează că principiul constituțional al egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații legale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (a se vedea, în acest sens, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

16. Aplicând aceste considerente de principiu în cauza de față, Curtea reține că prevederile legale criticate stabilesc regula potrivit căreia taxa judiciară de timbru se datorează în solidar în cazul cererilor sau al acțiunilor introduse în comun de mai multe persoane, dacă obiectul procesului este un drept ori o obligație

comună sau dacă drepturile ori obligațiile lor au aceeași cauză sau dacă între ele există o strânsă legătură. Așadar, pentru plata în solidar a taxei judiciare de timbru este necesară întrunirea cumulativă a două condiții, și anume: 1) să fie vorba de cereri sau acțiuni introduse împreună, în comun de mai multe persoane, și 2) obiectul procesului să fie un drept ori o obligație comună sau drepturile ori obligațiile lor să aibă aceeași cauză sau între ele să existe o strânsă legătură. În aceste condiții Curtea reține că, în acord cu principiul egalității în drepturi, legiuitorul a optat pentru soluția legislativă criticată utilizând drept criteriu obiectiv și rațional strânsa legătură existentă, sub aspect subiectiv, între părțile procesului care formulează în comun cereri sau acțiuni în fața instanței judecătorești, și, sub aspect obiectiv, între drepturile și obligațiile care formează obiectul procesului.

17. Pe cale de consecință, Curtea constată că prevederile art. 35 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu încalcă dispozițiile art. 16 și art. 124 alin. (2) din Constituție și nici art. 7 privind egalitatea în fața legii din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, Curtea observă că aceste norme legale au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens, fiind, de exemplu, Decizia nr. 479 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 ianuarie 2018 și Decizia nr. 487 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2018, ale căror considerente sunt aplicabile în mod corespunzător și în prezenta cauză. Curtea a reținut că art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 stipulează, în mod neechivoc, faptul că numai reclamantul poate să facă o cerere de reexaminare a modului de determinare a taxei judiciare de timbru, față de vechea reglementare cuprinsă în art. 18 din Legea nr. 146/1997, care nu distingea, în niciun fel, care dintre părțile în litigiu este în drept să adreseze o astfel de cerere.

19. Curtea a reținut că, potrivit noii reglementări procesual civile, pârâtul nici nu va lua la cunoștință despre cererea de chemare în judecată decât după ce aceasta este verificată în prealabil de către instanță și după ce instanța s-a pronunțat cu privire la îndeplinirea tuturor cerințelor legale referitoare la cererea de chemare în judecată, inclusiv cu privire la îndeplinirea cerinței timbrării (art. 200 — Verificarea cererii de chemare în judecată și regularizarea acesteia). De altfel, inclusiv Codul de procedură civilă prevede, în art. 200 alin. (5), că *„împotriva încheierii de anulare, reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare (...)”*. Așa fiind, Curtea a observat că, sub aspectul subiectului activ al dreptului procesual de a ataca modalitatea de stabilire a taxei judiciare de timbru, atât Codul de procedură civilă, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt în concordanță, recunoscând acest drept numai reclamantului.

20. De altfel, interes în utilizarea căii de atac a reexaminării au doar persoanele fizice sau juridice care au obligația de a timbra. Chiar dacă toate părțile implicate într-un proces urmăresc rezolvarea litigiului într-un cadru legal, exercitarea unei cereri (indiferent că este o cerere de chemare în judecată sau o cale de atac) trebuie să aibă la bază interesul. Interesul trebuie să fie juridic și legitim, să fie născut și actual, să fie direct și personal și să fie pozitiv și concret. Interesul trebuie să fie justificat de

partea care formulează cereri în procesul civil, deoarece, printr-un demers în justiție, trebuie să se urmărească asigurarea propriilor interese. Prin urmare, calea de atac intitulată „cerere de reexaminare” se află numai la dispoziția titularului cererii taxabile, acesta fiind „reclamantul-debitor” față de stat.

21. Reglementarea legală criticată reprezintă voința legiuitorului de a oferi dreptul de a contesta modul de stabilire a taxei de timbru doar reclamantului, aceasta fiind o măsură care dă procesului posibilitatea de a se desfășura cu celeritate, evitând tergiversarea voită în faza procedurii de regularizare a cererii, prin exercitarea cu rea-credință de către pârât a unor căi de atac în mod formal. În ceea ce privește egalitatea în fața legii, aceasta trebuie privită din perspectiva calității diferite pe care pârâtul și reclamantul le au în cadrul procesului civil, astfel încât aceștia își exercită drepturile adecvat poziției lor procesuale.

22. Așa cum este prevăzut de art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, cererea de reexaminare este scutită de la plata taxei judiciare de timbru și se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere definitivă. Totodată, sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru pot fi restituite, la cererea petiționarului, în condițiile și situațiile prevăzute de art. 45 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013.

23. Curtea a reținut, totodată, faptul că cererea de reexaminare este instrumentul juridic pe care legiuitorul l-a pus la îndemână reclamantului din cadrul unei acțiuni aflate pe rolul instanței, prin care acesta poate cere unui alt complet de judecată decât cel care i-a stabilit cuantumul taxei de timbru să recalculeze suma fixată cu acest titlu, pe care o apreciază ca fiind nejustificat de mare, iar nu pârâtului, care poate contesta suma doar ca apărare, pe cale de excepție. Obligația de plată a taxelor judiciare de timbru este o obligație fiscală și este prevăzută de legea specială numai în sarcina celor care apelează la justiție. Între beneficiarul serviciului public al justiției și instanța de judecată se stabilește un raport de drept fiscal, caracterizat prin relația de subordonare a părților. Plătitorul taxei judiciare de timbru se află într-un raport de autoritate cu instanța de judecată, separat și distinct de raportul juridic pe care îl are cu partea cu care se judecă și care este, de regulă, unul de drept privat, procesul debutând numai în măsura în care obligația de plată a taxei judiciare de timbru a fost executată.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Wax Shop Eood din Bulgaria, orașul Ruse în Dosarul nr. 9.545/63/2015/a1 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și constată că prevederile art. 35 alin. (1) și art. 39 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ ANTI-DOPING

ORDIN privind aprobarea Listei interzise pentru anul 2019

Având în vedere art. 7 pct. 14 și art. 20 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 13 alin. (2) din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale Anti-Doping emite prezentul ordin.

Art. 1. — În vederea prevenirii și combaterii dopajului în sport se aprobă Lista interzisă pentru anul 2019, în conformitate cu „Standardul internațional Lista interzisă — 2018 al Agenției Mondiale Anti-Doping”, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2019.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale Anti-Doping nr. 249/2017 privind aprobarea Listei interzise pentru anul 2018, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 2 octombrie 2017.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I

Președintele Agenției Naționale Anti-Doping,
Graziela Elena Vâjială

București, 18 octombrie 2018.
Nr. 299.

ANEXĂ

CODUL MONDIAL ANTI-DOPING STANDARD INTERNAȚIONAL

Lista interzisă pentru anul 2019

AGENȚIA MONDIALĂ ANTI-DOPING

Textul oficial al Listei interzise va fi menținut de către Agenția Mondială Anti-Doping și va fi publicat în limbile engleză și franceză. În cazul existenței vreunei contradicții între versiunea în limba engleză și cea în limba franceză, va rămâne valabilă versiunea în limba engleză.

SUBSTANȚE ȘI METODE INTERZISE PERMANENT (ATÂT ÎN COMPETIȚIE, CÂT ȘI ÎN AFARA COMPETIȚIEI)

SUBSTANȚE INTERZISE

S0. Substanțe neaprobate

Orice substanță farmacologică, care nu este cuprinsă în una dintre următoarele secțiuni ale Listei și nu este aprobată de nicio autoritate guvernamentală de reglementare în domeniul sănătății pentru uzul terapeutic uman (de exemplu, substanțe aflate în curs de dezvoltare preclinică sau clinică sau retrase, substanțe „designer”, substanțe aprobate doar pentru uz veterinar) este interzisă permanent.

S1. Agenți anabolici

Agenții anabolici sunt interziși.

1. Steroizi anabolici androgeni (SAA)

a) SAA exogeni*, incluzând:

1-androstendiol (5 α -androst-1-en-3 β ,17 β -diol); 1-androstendionă (5 α -androst-1-en-3,17-dionă); 1-androsteron (3 α -hidroxi-5 α -androst-1-en-17-onă); 1-testosteron (17 β -hidroxi-5 α -androst-1-en-3-onă); bolasteron; calusteron; clostebol; danazol ([1,2]oxazolo[4',5':2,3]pregna-4-en-20-in-17 α -ol); dehidroclormetiltestosteron (4-clor-17 β -hidroxi-17 α -metilandrosta-1,4-dien-3-onă); dezoximetiltestosteron (17 α -metil-5 α -androst-2-en-17 β -ol); drostanolon; etilestrenol (19-norpregna-4-en-17 α -ol); fluoximesteron; formebolon; furazabol (17 α -metil[1,2,5]oxadiazolo[3',4':2,3]-5 α -androstan-17 β -ol); gestrinonă; mestanolon; mesterolon; metandienonă (17 β -hidroxi-17 α -metilandrosta-1,4-dien-3-onă); metenolon; metandriol;

metasteron (17 β -hidroxi-2 α ,17 α -dimetil-5 α -androstan-3-onă); metildienolon (17 β -hidroxi-17 α -metilestra-4,9-dien-3-onă); metil-1-testosteron (17 β -hidroxi-17 α -metil-5 α -androst-1-en-3-onă); metilnortestosteron (17 β -hidroxi-17 α -metilestr-4-en-3-onă); metiltestosteron; metribolon (metiltriolenon, 17 β -hidroxi-17 α -metilestra-4,9,11-trien-3-onă); miboleron; norboleton; norclostebol; noretandrolon; oxabolon; oxandrolon; oximesteron; oximetolon; prostanozol (17 β -[(tetrahidropiran-2-il)oxi]-1'H-pirazolo[3,4:2,3]-5 α -androstan); quinbolon; stanozolol; stebolon; tetrahidrogestrinonă (17-hidroxi-18 α -homo-19-nor-17 α -pregna-4,9,11-trien-3-onă); trenbolon (17 β -hidroxiestr-4,9,11-trien-3-onă);

și alte substanțe cu structură chimică similară sau cu efect(e) biologic(e) similar(e);

b) SAA endogeni** și metaboliții și izomerii lor, când s-au administrat exogen, incluzând, dar nelimitându-se la:

4-androstendiol (androst-4-en-3 β , 17 β -diol); 4-hidroxitestosteron (4,17 β -dihidroxiandrost-4-en-3-onă); 5-androstendionă (androst-5-en-3,17-dionă); 7 α -hidroxi-DHEA; 7 β -hidroxi-DHEA; 7-ceto-DHEA; 19-norandrostendiol (estr-4-en-3,17-diol); 19-norandrostendionă (estr-4-en-3,17-dionă); androstanolon (5 α -dihidrotestosteron, 17 β -hidroxi-5 α -androstan-3-onă); androstendiol (androst-5-en-3 β ,17 β -diol); androstendionă (androst-4-en-3,17-dionă); boldenon; boldion (androsta-1,4-dien-3,17-dionă); epiandrosteron (3 β -hidroxi-5 α -androstan-17-onă); epi-dihidrotestosteron (17 β -hidroxi-5 β -androstan-3-onă); epitestosteron; nandrolon (19-nortestosteron); prasteron (dehidroepiandrosteron, DHEA, 3 β -hidroxiandrost-5-en-17-onă); testosteron.

2. Alți agenți anabolici

Incluzând, dar nelimitându-se la: clenbuterol, modulatorii receptorilor selectivi de androgeni [SARMs, de exemplu, andarină, LGD-4033, enobosarm (ostarină) și RAD140], tibolon, zeranol și zilpaterol.

În această secțiune:

* „exogen” se referă la substanțele care, în mod normal, nu sunt produse de organism în mod natural.

** „endogen” se referă la substanțele care, în mod normal, sunt produse de organism în mod natural.

S2. Hormoni peptidici, factori de creștere, substanțe înrudite și mimetice

Sunt interzise următoarele substanțe și alte substanțe cu structură chimică similară sau efect(e) biologic(e) similar(e):

1. Eritropoietine (**EPO**) și agenții care afectează eritropoieza, incluzând, dar nelimitându-se la:

1.1. agoniști ai receptorilor eritropoietinei, de exemplu:

darbepoetina (dEPO); eritropoietina (EPO); derivați pe bază de EPO [EPO-Fc; metoxi polietilen glicol-epoetina beta (CERA)]; agenți mimetici EPO și derivații lor (de exemplu, CNTO-530, peginesatida);

1.2 agenți activatori ai factorilor care induc hipoxia (HIF), de exemplu:

argon; cobalt; daprodustat (GSK 1278863); molidustat (BAY 85-3934); roxadustat (FG-4592); vadadustat (AKB-6548); xenon;

1.3. inhibitori GATA, de exemplu: K-11706;

1.4. inhibitori ai factorului de creștere și transformare — beta (TGF- β), de exemplu: Luspatercept; Sotatercept;

1.5 agoniști ai receptorilor inițiatori ai refacerii, de exemplu:

EPO asialo; EPO carbamilată (CEPO).

2. **Hormoni peptidici și factorii lor de eliberare:**

2.1. gonadotropina corionică (CG) și hormonul luteinizant (LH) și factorii lor de eliberare, la bărbați, de exemplu, buserelin, deslorelin, gonadorelin, goserelin, leuprorelin, nafarelin și triptorelin;

2.2. corticotropinele și factorii lor de eliberare, de exemplu, corticorelin;

2.3. hormonul de creștere (GH) și fragmentele și factorii săi de eliberare incluzând, dar nelimitându-se la:

— fragmente ale hormonului de creștere, de exemplu, AOD-9604 și hGH 176—191;

— hormonul de eliberare a hormonului de creștere (GHRH) și analogii săi, de exemplu, CJC-1293, CJC-1295, sermorelin și tesamorelin;

— stimulatori ai secretorilor hormonului de creștere (GHS), de exemplu, lenomorelin (ghrelin) și mimeticele sale, de exemplu, anamorelin, ipamorelin, macimorelin și tabimorelin;

— peptide de eliberare ale GH (GHRP), de exemplu, alexamorelin, GHRP-1, GHRP-2 (pralmorelin), GHRP-3, GHRP-4, GHRP-5, GHRP-6 și examorelin (hexarelin).

3. **Factori de creștere și modulatori ai factorilor de creștere**, incluzând, dar nelimitându-se la:

— factori de creștere a fibroblastelor (FGFs);

— factorul de creștere a hepatocitelor (HGF);

— factorul de creștere — 1 insulenic (IGF-1) și analogii săi;

— factori de creștere mecanici (MGFs);

— factorul de creștere derivat din trombocite (PDGF);

— Timosin — β 4 și derivații săi, de exemplu, TB-500;

— factorul de creștere a endoteliului vascular (VEGF).

Și alți factori de creștere sau modulatori ai factorilor de creștere ce afectează sinteza/degradarea proteinei mușchilor, a tendoanelor sau a ligamentelor, vascularizarea, utilizarea energiei, capacitatea de regenerare sau comutarea tipului de fibră.

S3. Beta-2 agoniști

Toți beta-2 agoniștii selectivi și nonselectivi, inclusiv toți izomerii optici, sunt interziși.

Aceștia includ, fără a se limita la: Fenoterol, Formoterol, Higenamină, Indacaterol, Olodaterol, Procaterol, Reproterol, Salbutamol, Salmeterol, Terbutalină, Tretoquinol (trimetoquinol), Tulobuterol, Vilanterol.

Cu următoarele excepții:

— salbutamolul inhalat: maximum 1.600 micrograme la 24 de ore, în doze împărțite ce nu trebuie să depășească 800 micrograme la 12 ore de la dozarea anterioară;

— formoterolul inhalat: doza maximă 54 micrograme la 24 de ore;

— salmeterolul inhalat: maximum 200 micrograme la 24 de ore.

Se consideră că prezența salbutamolului în urină, într-o concentrație mai mare de 1.000 ng/mL, sau a formoterolului, într-o concentrație mai mare de 40 ng/mL, nu este datorată utilizării în scop terapeutic a substanței și va fi considerată rezultat analitic advers (AAF), dacă sportivul nu dovedește, pe baza unui studiu farmacocinetic controlat, că rezultatul anormal a fost consecința utilizării unei doze terapeutice (prin inhalare) de până la limita maximă indicată mai sus.

S4. Hormoni și modulatori metabolici

Următorii hormoni și modulatori metabolici sunt interziși:

1. Inhibitori de aromatază, incluzând, dar nelimitându-se la:

2-Androstenol (5 α -androst-2-en-17-ol); 2-Androstenon (5 α -androst-2-en-17-onă); 3-Androstenol (5 α -androst-3-en-17-ol); 3-Androstenon (5 α -androst-3-en-17-onă); 4-androsten-3,6,17-trionă (6-oxo), aminoglutetimid, anastrozol, androsta-1,4,6-trien-3,17-dionă (androstatriendionă), androsta-3,5-dien-7,17-dionă (arimistan); exemestan, formestan, letrozol, testolactonă.

2. Modulatori ai receptorilor selectivi de estrogeni (SERM) incluzând, dar nelimitându-se la: raloxifen, tamoxifen, toremifen.

3. Alte substanțe antiestrogenice incluzând, dar nelimitându-se la: clomifen, ciclofenil, fulvestrant.

4. Agenți care împiedică activarea receptorilor activinei IIB, incluzând, dar nelimitându-se la: anticorpi neutralizatori ai activinei A; agoniști ai receptorilor activinei IIB, de exemplu: receptori ai activinei false (de exemplu: ACE-031); anticorpi ai receptorilor antiactivinei IIB (de exemplu: bimagramab); inhibitori ai miostatinei, de exemplu: agenți de reducere sau îndepărtare a expresiei miostatice; proteine care leagă miostatina (de exemplu: folistatina, propeptida miostatinică); anticorpi neutralizatori ai miostatinei (de exemplu: domagrozumab, landogrozumab, stamulumab).

5. Modulatori metabolici:

5.1. activatori ai proteinkinazei activate de AMP (AMPK), de exemplu: AICAR, SR9009; și agoniști ai receptorilor δ activați de proliferatorul peroxizomilor (PPAR δ), de exemplu: acid acetic 2-(2-metil-4-((4-metil-2-(4-(trifluorometil)fenil)tiazol-5-il)metil)il)fenoxi (GW 1516, GW501516);

5.2. insuline și mimetice de insulină;

5.3. meldonium;

5.4. trimetazidina.

S5. Diuretice și agenți mascatori

Următoarele diuretice și agenți mascatori, precum și alte substanțe cu structură chimică similară sau cu efect(e) biologic(e) similar(e) sunt interzise.

Acestea includ, dar nu se limitează la:

— desmopresina, probenecid, substituenți de plasmă, de exemplu: administrarea intravenoasă de albumină, dextran, hidroxietil amidon și manitol;

— acetazolamid, amilorid, bumetanid, canrenon, clortalidon, acid etacrinic, furosemid, indapamid, metolazon, spironolactonă, tiazide, de exemplu: bendroflumetiazidă, clorotiazidă și hidroclorotiazidă, triamteren și vaptani, de exemplu: tolvaptan.

Cu excepția:

— drospirenona, pamabrom și utilizarea oftalmică a inhibitorilor de anhidrază carbonică (de exemplu, dorzolamida, brinzolamida);

— administrarea locală a felipresinei în anestezia dentară.

Depistarea în proba sportivului oricând sau în competiție, după caz, a oricărei cantități a uneia dintre următoarele substanțe cu limită de prag: formoterol, salbutamol, cathină, efedrină, metilefedrină și pseudoefedrină, în combinație cu un diuretic sau un agent mascator, se va considera rezultat analitic advers, cu excepția cazului în care sportivul are o scutire de uz terapeutic acordată pentru acea substanță, în plus față de cea acordată pentru diuretic sau agentul mascator.

METODE INTERZISE**M1. Manipularea sângelui și a componentelor sângelui**

Sunt interzise următoarele:

1. administrarea sau reintroducerea oricărei cantități de sânge autolog, alogenic (homolog) sau heterolog sau de produse hematologice din celule roșii de orice origine, în sistemul circulator;

2. creșterea artificială a absorbției, transportului sau eliberării de oxigen.

Include, fără a se limita la:

Perfluorochimicale, efaproxiral (RSR13) și produsele pe bază de hemoglobină modificată, de exemplu: înlocuitorii de sânge pe bază de hemoglobină și produșii de hemoglobină micro-încapsulată, cu excepția oxigenului suplimentar prin inhalare.

3. Orice formă de manipulare intravasculară a sângelui sau a componentelor sângelui, prin mijloace fizice sau chimice.

M2. Manipularea chimică și fizică

Sunt interzise următoarele:

1. falsificarea sau încercarea de falsificare cu scopul de a altera integritatea și validitatea probelor recoltate în timpul controlului doping;

Include, dar nu se limitează la: substituția și/sau alterarea urinei, de exemplu: proteazele;

2. infuziile și/sau injecțiile intravenoase cu mai mult de 100 mL în total pe o perioadă de 12 ore, cu excepția celor efectuate în mod legitim pe parcursul tratamentelor spitalicești, al procedurilor chirurgicale sau al investigațiilor clinice pentru stabilirea diagnosticului.

M3. Dopajul genetic și celular

Sunt interzise următoarele metode, care au capacitatea de a spori performanța sportivă:

1. utilizarea de polimeri ai acizilor nucleici sau analogi ai acizilor nucleici;

2. utilizarea de agenți de editare genetică proiectați să modifice secvențele de genom și/sau reglementarea transcripțională sau epigenetică a expresiei genetice;

3. utilizarea de celule normale sau celule modificate genetic.

SUBSTANȚE ȘI METODE INTERZISE ÎN COMPETIȚIE

Pe lângă categoriile S0 — S5 și M1 — M3 definite mai sus, următoarele categorii sunt interzise în competiție:

SUBSTANȚE INTERZISE**S6. Stimulente**

Toate stimulentele, inclusiv toți izomerii optici, de exemplu: d- și l-, acolo unde este cazul, sunt interzise.

Stimulentele includ:

a) stimulente nespecifice

— adrafinil; amfepramonă; amfetamină; amfetaminil; amifenazol; benfluorex; benzilpiperazină; bromantan; clobenzorex; cocaină; cropropamidă; crotetamidă; fencamină; fenetilină; fenfluramină; fenproporex; fonturacetam [4-fenilpiracetam(carfedon)]; furfenorex; lisdexamfetamină; mefenorex; mefentermină; mesocarb; metamfetamină(d-); p-metilamfetamină; modafinil; norfenfluramină; fendimetrazină; fentermină; prenilamină; prolantan.

Un stimulent care nu este introdus în mod expres în această secțiune este o substanță specifică.

b) stimulente specifice

Includ, dar nu se limitează la:

3-metilhexan-2-amine (1,2-dimetilpentilamină); 4-metilhexan-2-amine (metilhexanamină); 4-metilpentan-2-amine (1,3-dimetilbutilamină); 5-metilhexan-2-amine (1,4-dimetilpentilamină); benzfetamină; cathină**; cathinonă și analogii săi, de exemplu, mefedrona, metedrona și α-pirolidinovalerofenonă; dimetamfetamină, efedrină***; epinefrină****(adrenalină); etamivan; etilamfetamină; etilefrină; famprofazonă; fenbutrazat; fencamfamină; heptaminol; hidroxiamfetamină (parahidroxiamfetamină); izometeptenă; levmetamfetamină; meclofenoxat; metilenedioximetamfetamină; metilefedrină***; metilfenidat; niketamidă; norfenefrină; octopamină; oxilofrină (metilsinefrină); pemolină; pentetrazol; fenetilamină și derivații săi; fenmetrazină; fenprometamină; propilhexedrină; pseudoefedrină****; selegilină; sibutramină; stricnină; tenamfetamină (metilenedioxiamfetamină); tuaminoheptan și alte substanțe cu structură chimică similară sau efect(e) biologic(e) similar(e).

Cu excepția:

— clonidinei;

— derivaților de imidazol pentru uz local/oftalmic și a acelor stimulente incluse în Programul de monitorizare pe 2019*.

S7. Narcotice

Sunt interzise următoarele narcotice: buprenorfina, dextromoramida, diamorfina (heroină), fentanil și derivații săi, hidromorfona, metadona, morfina, nicomorfina, oxycodona, oximorfona, pentazocina, petidina.

S8. Canabinoide

Sunt interzise următoarele canabinoide:

— canabinoidele naturale, de exemplu, cannabis, hașiș și marijuana;

— canabinoidele sintetice, de exemplu, Delta 9-tetrahidrocanabinol (THC) și alte canabimimetice.

Cu excepția: canabidiol

S9. Glucocorticoizi

Toți glucocorticoizii sunt interziși în administrarea orală, intravenoasă, intramusculară sau rectală.

Includ, dar nu se limitează la: betametazonă; budesonid; cortizon; deflazacort; dexametazonă; fluticazonă; hidrocortizon; metilprednisolon; prednisolon; prednison; triamcinolon.

* Bupropion, cafeină, nicotină, fenilefrină, fenilpropanolamină, pipradol și sinefrină: aceste substanțe sunt incluse în Programul de monitorizare pe 2019 și nu sunt considerate substanțe interzise.

** Cathina: interzisă când concentrația sa în urină este mai mare de 5 micrograme per mililitru.

*** Efedrina și metilefedrina: interzise, atunci când concentrația oricăreia dintre ele în urină este mai mare de 10 micrograme per mililitru.

**** Epinefrină (adrenalină): nu este interzisă în administrarea locală, de exemplu: nazală, oftalmologică sau administrarea asociată cu agenți anestezici locali.

***** Pseudoefedrina: interzisă când concentrația sa în urină este mai mare de 150 micrograme per mililitru.

SUBSTANȚE INTERZISE ÎN ANUMITE SPORTURI
--

P1. Beta-blocante

Beta-blocantele sunt interzise doar în competiție în următoarele sporturi, iar acolo unde este menționat, și în afara competiției:

- tir cu arcul (WA)*;
- automobilism (FIA);
- biliard (toate disciplinele) (WCBS);
- darts (WDF);
- golf (IGF);
- tir (ISSF, IPC)*;
- schi/snowboard (FIS) în sărituri cu schiurile, freestyle aerials/halfpipe și snowboard halfpipe/big air;
- sporturi subacvatice (CMAS) în apnea cu greutate constantă cu sau fără labe, apnea dinamică cu sau fără labe, apnea cu imersie liberă, apnea „jump blue”, vânătoare subacvatică, apnea statică, tir cu harponul și apnea cu greutate variabilă.

Beta-blocantele includ, dar nu sunt limitate la următoarele: acebutolol, alprenolol, atenolol, betaxolol, bisoprolol, bunolol, carteolol, carvedilol, celiprolol, esmolol, labetalol, metipranolol, metoprolol, nadolol, oxprenolol, pindolol, propranolol, sotalol, timolol.

* Interzise și în afara competiției.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

